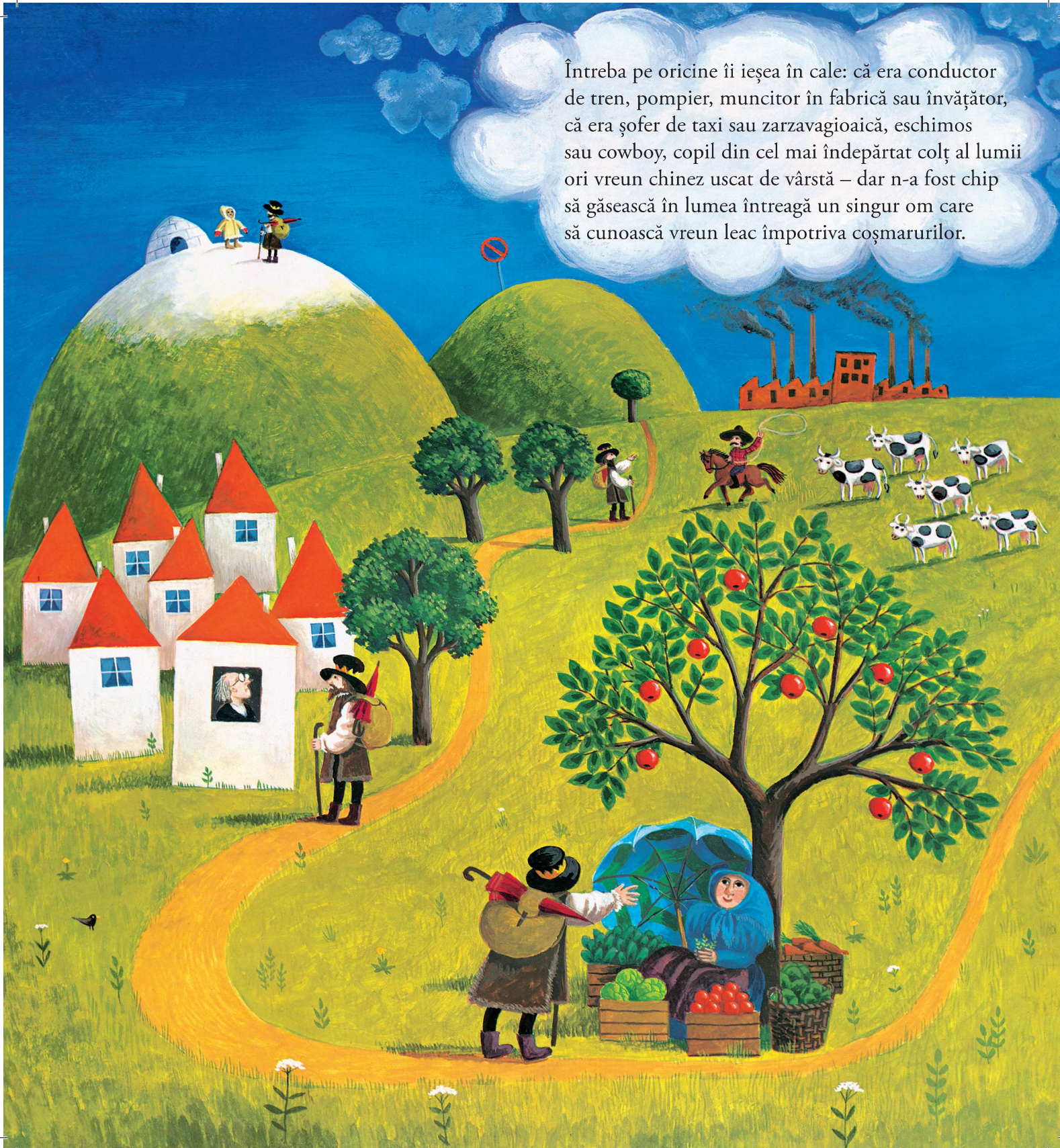
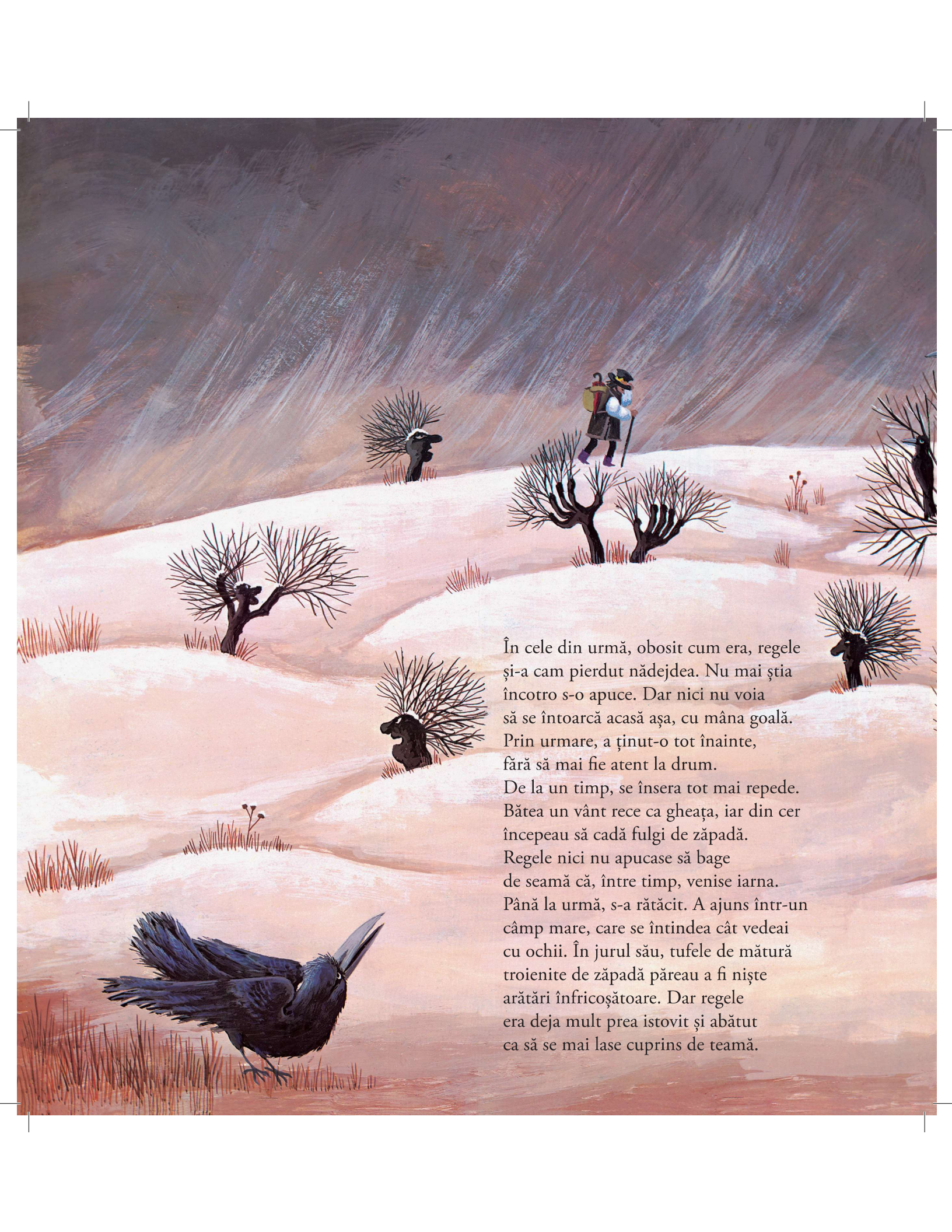

Întreba pe oricine îi ieșea în cale: că era conductor de tren, pompier, muncitor în fabrică sau învățător, că era șofer de taxi sau zarzavagioaică, eschimos sau cowboy, copil din cel mai îndepărtat colț al lumii ori vreun chinez uscat de vârstă – dar n-a fost chip să găsească în lumea întreagă un singur om care să cunoască vreun leac împotriva coșmarurilor.

În cele din urmă, obosit cum era, regele
și-a cam pierdut nădejdea. Nu mai știa
încotro s-o apuce. Dar nici nu voia
să se întoarcă acasă așa, cu mâna goală.
Prin urmare, a ținut-o tot înainte,
fără să mai fie atent la drum.
De la un timp, se însera tot mai repede.
Bătea un vânt rece ca gheața, iar din cer
începeau să cadă fulgi de zăpadă.
Regele nici nu apucase să bage
de seamă că, între timp, venise iarna.
Până la urmă, s-a rătăcit. A ajuns într-un
câmp mare, care se întindea cât vedeai
cu ochii. În jurul său, tufele de mătură
troienite de zăpadă păreau a fi niște
arătări înfricoșătoare. Dar regele
era deja mult prea istovit și abătut
ca să se mai lase cuprins de teamă.

